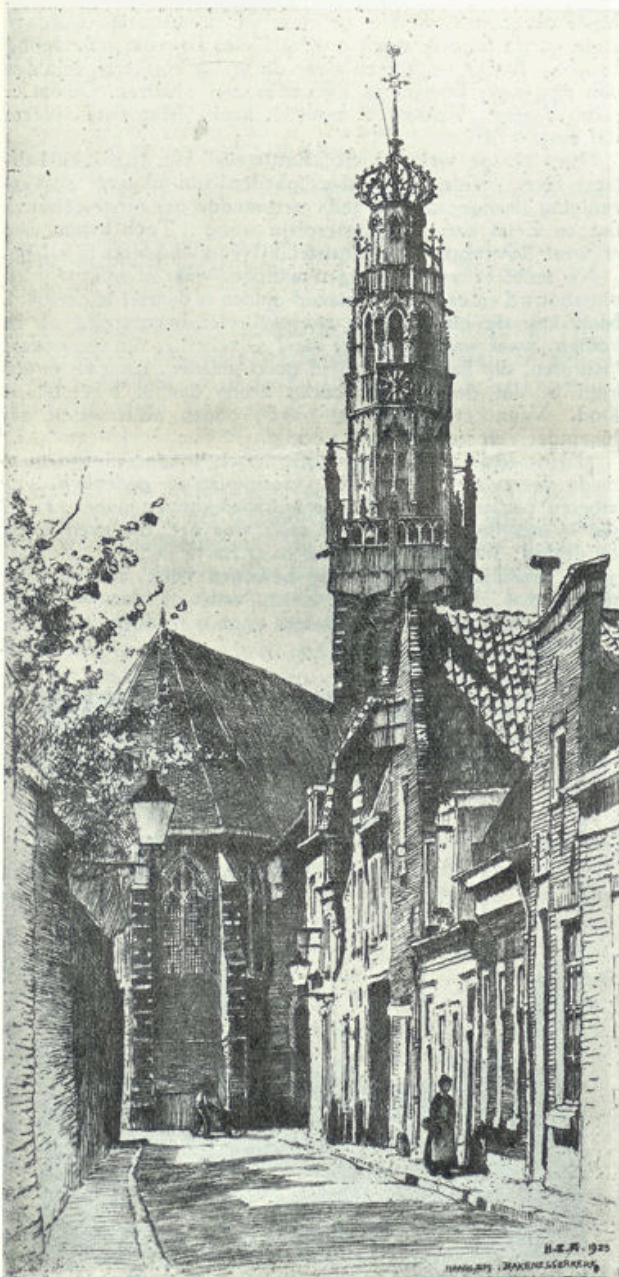

Lange bood ik tegenstand,
 Eindlijk ben 'k gezwicht:
 Eerst als de oude mensch versterft,
 Ziet de nieuwe 't licht.

En zoolang gij dit niet kent:
 Sterf om te herleven,
 Zijt gij slechts een trage gast
 In dit arme leven.

Naar Goethe.

Naar een ets van H. E. Rodenburg

Bakenesserkerk te Haarlem.

VOOR DEN AMATEUR-FOTOGRAAF

FOTOGRAFEEREN DOEN WE ALS REGEL bij „vlagen.” Vooral 's zomers natuurlijk, wanneer we gepakt en gezakt naar buiten gaan om van Gods wonderre schepping te genieten. Maar in den winter blijft het toestel doorgaans in de kast. Er is minder licht, zoodat men dikwijls geen moment-opnamen kan maken, die juist aan een aardig groepje iets los' en natuurlijks kunnen verleenen; in de donkere kamer staat meestal geen kachel, zoodat het experimenteren ook al geen groote aantrekkingskracht heeft. En ten slotte zijn het slechts de echte liefhebbers, wie het om de kunst van het fotografeeren te doen is, die zoo ver gevorderd zijn, dat ze ook in het stemmige seizoen, met zijn fijne nuanceeringen en teere contrasten, kans zien om fraaie natuuropnamen te maken.

En toch is het dikwijls mogelijk, ook bij minder gunstig licht nog moment-opnamen te maken, waartoe in den winter bijvoorbeeld het ijsvermaak nog al eens aanleiding kan geven. Men heeft dan kans op een onderbelichte plaat; — doch, wanneer men daar nu maar bij voorbaat rekening mede houdt, is er heel dikwijls een bruikbaar negatief uit te maken.

Daartoe baadt men de plaat, vóór de ontwikkeling, gedurende 1 à 2 minuten in een oplossing van 1 gram gewone hypo op 2½ liter water. De plaat wordt daarna ontwikkeld met ijzer-oxalaat-ontwikkelaar, waarin het beeld in alle details te voorschijn treedt. Lang ontwikkelen, en zoo dit geen resultaat geeft, op de gewone manier versterken.

J. CL.

„BARTIMEÛS”

EEN ZONNIGE WINTERMIDDAG IN EEN DER schoollokalen van „Bartimeüs” te Zeist. En voor de klas, vlak vóór de kaart van Indië, een kleine, blinde jongen. „En wijs nu eens Bandoeng, want daar heb ik ook gewoond.” De mijnheer van het Bestuur, gemakkelijk achterover leunend in de schoolbank, kijkt met genegen belangstelling, hoe het kereltje het hem leveren zal. Het kereltje levert 't hem goed, daar valt niets op af te dingen. Met zijn kleine handen, van die echte tasthandjes zijn het, wrijft en grijpt hij over het bord, waarop de eilanden zijn nagebootst met uitgesneden stukjes linoleum. Hij strijkt nu over het groote langgerekte stukje linoleum heen, dat Java voorstelt. En hij voelt, terwijl hij aandachtsrimpeltjes in zijn voorhoofd trekt, naar het koperen knopje Bandoeng. Ha, daar heeft hij 't! Hij vindt het fijn, het kereltje, want het is toch altijd wel leuk om te laten zien, dat je al zoo knap geworden bent...

En zoo wijst hij maar verder: Soerabaja, Djokja, Fort de Kock, — het is waarlijk een lust, om te zien, hoe die kleine, blinde jongen zijn zaakjes kent... Eindelijk ontslaat de meneer hem en mag hij weer gaan zitten. Met zijn tasthandjes zoekt hij zich den weg door de banken heen. Hij komt precies op zijn plaatsje.

En dan krijgen anderen hun beurt. Nu is er een van de grooten bezig om voor te lezen uit zoo'n groot, eigenaardig boek met allemaal heel kleine bultjes erin. Die bultjes zijn z'n letters. Eén zoo'n bultje beteekent a, twee onder elkaar is een b, twee naast elkaar een c, en zoo maar door, allerlei variaties. Al die bultjes zijn ontstaan doordat er aan de andere zijde van het blad een prikje in het karton gegeven is. Natuurlijk, dat wordt dan aan dezen kant een bultje. Dat noemt men Brailleschrift, en die mijnheer Braille, die het uitgevonden heeft, verdient wel een standbeeld, want zijn uitvinding is een zegen voor de blinden. Nu, deze jongen leest hardop uit zoo'n boek, een Fransch boek is het, en hij doet het bijna zonder haperen. En hij vertaalt